

Het boek Job in het licht van het Evangelie

Uit “Bode des Heils in Christus”, vijftigste jaargang, 1907, p. 49

Auteur onbekend

Minimaal aangepast aan de moderne spelling door M.V.

Het boek Job is waarschijnlijk het oudste boek van de Bijbel; toch vernemen wij reeds hier, wat later in het Evangelie zo heerlijk aan de dag treedt, dat God het grootste belang stelt in de toestand en in het heil van ieder mens afzonderlijk.

Tijdelijke welvaart en aardse goederen worden als niets geacht, wanneer het gaat om het heil van de onsterfelijke ziel. Satan mag de vermogende Job alles ontnemen, wat hij bezit, en maakt Job in enkele uren zo naakt en bloot als hij ter wereld gekomen is (1:21). Ja, zelfs zijn kinderen en zijn gezondheid worden hem ontnomen. Het vuur van de hemel, de stormwind in de lucht, de rovers (Sabeeërs en Chaldeeën) op aarde, en zelfs dood en melaatsheid staan de grote tegenstrever ten dienste, als God het toelaat; God echter staat boven alles, en heeft gedachten van vrede en heil over de mens.

O, welk een onschatbare waarde heeft een enkele mensenziel voor God! Wat zijn de machten groot, die worstelen om haar bezit! Wat is het een triomf wanneer God een enkele verloren mens in Zijn gemeenschap heeft gebracht! *In de hemel, voor de engelen Gods, is er vreugde over zulk een overwinning.*

Het boek Job wordt het best in drie delen verdeeld: Deel I omvat hoofdst. 1 - 2:10; Deel II omvat hoofdst. 2:11 - 31; Deel III omvat hoofdst. 32 - 42.

Deel I

In het eerste hoofdstuk van ons boek zien wij vooreerst, wie Job *is*: oprecht en vroom, godvrezend en wijkend van het kwaad. Vervolgens, wat hij *bezit*: vele schatten en een groot gezegend huisgezin. Daarna, wat hij *doet*: hij offert zorgvuldig voor zijn kinderen, zodra hij denkt, dat zij zich bezondigd kunnen hebben. Dat hij echter voor zichzelf geofferd heeft, horen wij niet.

Reeds uit deze omstandigheid, maar meer nog uit zijn latere redenen zien wij, dat Job, ook al was hij waarlijk godvrezend, toch zichzelf niet kende en een groot vertrouwen had in zijn eigen gerechtigheid. Dat vertrouwen op zijn eigen-ik en op zijn gerechtigheid moest God verbreken; Job moest erkennen, wat hij in zichzelf was in Gods oog. En toen hij het eindelijk erkende, verfoeide hij zich en had berouw in stof en as (42:5, 6).

God zelf vroeg Satan naar zijn knecht Job en dit was de oorzaak van de ernstige zifting. Onder Gods toelating bewees Satan aan hem zijn ganse boosheid. Doch hoe troostrijk is het, in deze gevallen wereld, waar elke dag zovele ernstige en raadselachtige dingen gebeuren, te weten, dat de vreselijke vijand slechts zover mag gaan, als God hem veroorlooft. Satan zelf moet erkennen, dat God een omtuining maakt om degenen die op Hem vertrouwen met alles wat zij zijn en hebben.

Satan heeft het werk van zijn boosheid snel uitgevoerd met Job; deze heeft evenwel niet, zoals Satan verwachtte, in zijn hart God vaarwel gezegd maar vastgehouden aan God. Aan het einde van Jobs ernstige beproevingen riep hij de altijd gedenkwaardige woorden uit: “De Heere heeft gegeven en de Heere heeft genomen; de naam des Heeren zij geloofd!” (1:21). “Zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?” (2:10).

Van dat ogenblik af horen wij in het ganse boek niets meer van Satan. Hij heeft niet gezegevierd. Doch Job is naar zijn inwendige toestand nog niet daar, waar hij tot zijn

zegen gebracht moest worden; hij heeft zichzelf, zijn inwendig bestaan, nog niet gezien voor Gods oog, nog niet geoordeeld. Indien God hier, na Satans heengaan, met Job had afgebroken, dan zou deze slechts versterkt zijn in zijn zelfvertrouwen, in plaats dat hij onderwijs had ontvangen aangaande de verdorvenheid van zijn hart. Dan had hij waarschijnlijk gezegd: “Wie is mij gelijk? Alles wat ik bezat, werd mij ontnomen, doch ik heb niet eens geklaagd of gemurmureerd”.

Deel II

Thans begint het tweede deel van het boek Job. Aan het einde van het eerste deel zien we hem vol boze zweren in het midden van de as zitten, waar hij zich krabt met een potscherf (2:8). Hij is hier het treffende beeld van een mens, die zich slechts in zoverre kent, dat hij zegt: “Ik ben niet helemaal zoals ik behoorde te zijn, maar ik zal mij verbeteren”. Zo iemand weet niet, dat de boze zweren, d.w.z. deze en die zonden, die hij in eigen kracht wil krabben, voortkomen uit zijn onrein en verdorven hart. Dáár liggen de wortels van het kwaad, en die zijn met geen potscherf te bereiken. Geen krabben en schuren kan daartoe baten.

Wij hebben een verdorven, zondige natuur binnenin ons, en die moet door ons voor Gods aangezicht worden erkend en geoordeeld. Wij zijn niet slechts onrein en onvolmaakt; wij zijn verloren zondaars, die verlossing nodig hebben; wij moeten door God gered en inwendig vernieuwd worden. Dit moet worden geleerd. Anders begeren en vinden wij geen redding. Aan het einde van het boek vinden we Job wederom in de as, maar dan heeft hij zijn les geleerd. Dan heeft hij geen potscherf meer in de hand om zich te krabben. Dan heeft hij zichzelf van binnen gezien in het licht van God, en dan roept hij uit voor het aangezicht van de Heilige: “Ik verfoei mij!” (42:5, 6). Doch voor de zodanigen is behoudenis; voor hen kwam de Heiland, die gezegd heeft: “De Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden” (Lukas 19:10).

Geliefde lezer, hoe staat het met u? Hebt gij in Gods licht erkend, dat gij onrein, zondig en verloren zijt, en hebt gij u in het gevoel van uw schuld en verdoemelijkheid in Jezus' armen geworpen? Of spant gij u nog in, om in eigen kracht zedelijk en rein te worden? Dat zal u nooit tot God brengen. Vele mensen krabben zich als het ware met een godsdienstige potscherf. Doch zij komen nooit tot het bewustzijn en de zekerheid van de behoudenis, tot vrede en tot gemeenschap met God. “Het ganse hoofd is krank, en het ganse hart is mat” (Jesaja 1:5). Daarom ook zegt uw Heer en Heiland: “Gij moet wederom geboren worden!”

God beproeft Job dus verder. Hij bedient zich van Jobs drie vrienden, om hem te brengen tot schuldbelijdenis en hem zijn inwendige toestand voor ogen te stellen. De drie vrienden komen om Job te troosten in zijn ellende. Zij zien hem arm en krank neerzitten in de as, en ze verheffen hun stem en wenen. Vele dagen lang zitten ze, aangegrepen door diepe smart en medegevoel, zwijgend tegenover hem. Dat was teveel voor Job. Dat kan hij niet verdragen, dat hij een voorwerp is van medelijden en deernis. Daartegen komt zijn hart op. Zijn verborgen trots verheft zich. Hij die “de zwaarste slagen van het noodlot” heeft verdragen met wonderbaar geduld en onderworpenheid, verdraagt het niet, dat hij beklagd wordt en men zijn lijden uitspreekt. Zal men de rechtvaardige Job, die zoveel goeds heeft gedaan, tenslotte nog houden voor iemand, die van God geslagen en verlaten is? Job opent zijn mond en vervloekt de dag van zijn geboorte, en hij rechtvaardigt zich en beklagt zich bitter.

Hoe geheel anders openbaarde Zich Jezus Christus, de Hooggeprezene, in een dergelijke en nog veel ernstiger toestand! Toen Hij lijdend hing aan het kruis, zagen velen spottend naar Hem op, hoonden Hem en achtten Hem, dat Hij “van God geslagen en verdrukt” was; anderen hadden medelijden met de Rechtvaardige, gelijk de vrienden van Job. Doch Hij, ofschoon inderdaad van God verlaten, omdat Hij daar in onze plaats in het oordeel was en onze zonden verzoende; ofschoon Hij uitroepen moest: “Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten!”, gaf Hij God de eer en bleef standvastig volhouden. Hij zegt: “Doch Gij zijt heilig, wonende onder de lofzangen Israëls” (Psalm

22:1-3). Hij handhaaft het beginsel, dat God tot erkenning van Zijn heiligheid, Hem, de Middelaar, moet oordelen, eer de verlostten Hem kunnen omringen met “lofzangen”.

Bij niemand van de gevallen mensen, tot wie immers ook Job behoorde, wordt deze ware, onvoorwaardelijke overgave en reinheid gevonden, als hij in de hitte van de smeltkroes komt. Vroeger of later komt het uit, dat het hart van de mens onrein is. Deze bittere, smartelijke ervaring moest ook Job opdoen.

De drie vrienden van Job verstaan echter niet Gods bedoelingen met de zwaarbeproefde. Hun redenen brengen iets waars voor de dag, doch zij treffen niet op de juiste plaats; daarom brengen ze geen licht en troost in Jobs ziel. Zij zijn hem veeleer tot steekels en dorens in zijn lendenen. Elifaz, de Temaniet, wil Gods wegen verklaren door middel van *ervaringen*. Hij zegt: “Gelijk als ik gezien heb” (4:8).

Doch onze ervaringen hier beneden zijn daartoe niet voldoende. Zij zijn niet in staat Gods donkere wegen en Zijn wonderbare regering hier beneden altijd op te lossen. Hoe dikwijls gaat het de rechtvaardige slecht en de goddeloze goed in deze gevallen wereld! Dat was immers ook de moeilijkheid, waar Asaf eens radeloos vóór stond (Psalm 73), evenals Salomo in zijn “Prediker”. Slechts wanneer we de *eeuwigheid* in rekening brengen en ingaan in Gods heiligdom (Zijn tegenwoordigheid), dan kunnen we licht krijgen in deze duisternis en wordt het hart rustig.

Bildad, de Suhiet, beroept zich op het *verleden*. Hij zegt: “Vraag toch naar het vorige geslacht” (8:8-10). Doch ook de ouden komen met hun wijsheid niet altijd klaar. Alleen God zelf kan de ware uitlegging geven van Zijn doen.

Zofar, de Naämathiet, is hard en wettisch in zijn redeneringen. Heilaanbrengende genade en genezing brengt hij ook niet.

Job lijdt zeer onder deze redevoeringen; hij noemt zijn vrienden: “moeilijke vertroosters”, en “nietige medicijnmeesters”. Hij roept uit: “Ontfermt u mijner, ontfermt u mijner!” (12:2, 3; 13:4, 5; 16:2-4; 19:2, 3, 21). De vrienden klagen Job aan en beschuldigen hem; Job rechtvaardigt zich. Beter ware het geweest, zo het andersom geschied was. Daarbij voelt Job, dat God met hem bezig is, doch hij verstaat Hem niet. Hij tast als het ware rond en zegt: “Och, of ik wist, dat ik Hem vinden zou” (23:3).

Ook erkent hij soms, dat hij niet rein is voor God (9:29-32), en hij snakt naar een middelaar en klaagt: “Er is geen scheidsman tussen ons [tussen God en mij] die zijn hand [bemiddelend] op ons beiden leggen mocht” (9:33). “Och, mocht men rechten voor een man met God!” (16:21). Hij zegt zelfs: “Ik weet, dat mijn verlosser leeft!” (19:25). Doch de zegen en de zekerheid van de verlossing mist hij, want hij is nog niet verbroken; steeds spreekt hij van zichzelf, en hij vindt er een genoeg in, zijn eigen werken op te tellen; daarin zoekt hij de grond voor zijn rechtvaardiging en zijn rust. Dit bereikt zijn toppunt in de lofrede, die hij op zichzelf houdt in hoofdstuk 29. De redenen van de drie vrienden hebben daarbij gewerkt als de ijzeren tanden van de eg, die over de akker wordt getrokken, om het verborgen onkruid, voornamelijk de hoogmoed en de eigengerechtigheid, aan het licht te brengen en de grond toe te bereiden voor het zaad.

Beide dingen geschieden ook. Nu is het ogenblik gekomen, dat God met Job kan spreken, en hem Zijn gedachten van vrede en Zijn zaligheid kan openbaren. Dat geschiedt in het derde deel van het boek.

Doch vraag uzelf af, geliefde lezer, eer wij verder gaan, of u hebt verstaan, en of gij door Jezus Christus zijt gekomen tot vrede, zijt gekomen tot Gods vaderhart? De weg staat voor u open. De Scheidsman, naar wie reeds in het oudste boek van de Bijbel een onsterfelijke ziel reikhalsde, is gekomen. Aan het kruis heeft Hij Zijn handen uitgestrekt om ze bemiddelend te leggen op beiden, op God en op u. Daar voldeed Hij enerzijds aan de rechtvaardige eisen van een heilig God, en anderzijds aan de behoeften van een arm, met schuld beladen zondaar.

Deel III

Aan het einde van het tweede deel van ons boek lezen wij: “De woorden van Job hebben een einde” (31:40). In de bitterheid van zijn ziel heeft hij alle gedachten van zijn opgewonden hart uitgesproken. Dat hart was als een zee, door de storm bewogen, zodat de verborgen diepte aan de oppervlakte komt. De bittere lijdensbeker, door God hem op de hand gezet, had Job gedronken zonder murmurering. Doch daarna bleef hij niet standvastig in de beproeving. Zijn zelfvertrouwen en zijn gebrek aan ware ootmoed en vernedering voor God worden openbaar, nu de vrienden hem beklagen als een door God geslagene en verdrukte.

Daarom rechtvaardigt Job zich en verheft zijn eigen-ik. Vijftig maal gebruikt hij de woorden “ik”, “mij” en “mijn” in de vijf en twintig verzen van hoofdstuk 29. In zijn zelfrechtvaardiging gaat hij zó ver, dat hij herhaaldelijk optreedt als aanklager van God. Wij horen hem uitroepen: “Och, of ik een had, die mij hoorde. Zie, mijn oogmerk is, dat de Almachtige mij zou antwoorden” (31:35). Ja, de Almachtige zàl God antwoorden op zijn uitdaging.

In hoofdstuk 32:1, 2 lezen wij: “Toen hielden die drie mannen op Job te antwoorden, omdat hij in zijn ogen rechtvaardig was. Toen ontstak de toorn van Elihu ... tegen Job, omdat hij zijn zie meer rechtvaardigde dan God”. De drie vrienden, die, zoals wij gezien hebben, Gods gedachten en bedoelingen met Job niet begrepen, zijn met hun wijsheid ten einde raad; zij zwijgen. Doch zonder dat zij het weten, heeft God Zijn bedoelingen met Job reeds tamelijk door hen bereikt: Job is in zijn zelfvertrouwen openbaar geworden, en de ontoereikendheid van zijn wijsheid is hem getoond, zodat ook hij geen woorden meer heeft en zwijgen moet. Beide partijen zijn met hun wijsheid aan het eind. “Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des Heeren!” (Zach. 2:13). “Zwijg voor Zijn aangezicht, gij ganse aarde!” (Hab. 2:20).

Hier begint alzo het laatste deel van ons boek. Elihu treedt op. Zijn naam betekent: “Mijn God is Hij!” Hij is de waarachtige en getrouwe getuige Gods, die voor God spreekt. Vooral zien we dat in het wonderschone 33ste hoofdstuk van het boek. Wij kunnen zeggen, dat deze “gezant en uitlegger” Gods de door Job begeerde scheidsman is, die God en Job samenbrengt, door aan Job de weg des heils en des levens bekend te maken. In dat opzicht is hij een voorbeeld van Jezus Christus. Dit schijnt ook zijn betekenisvolle naam aan te wijzen, evenals zijn woord: “Uit het leem ben ik ook afgesneden” (gevormd) (33:6). Jezus Christus, die God is, gezegend tot in eeuwigheid (Rom. 9:5), is ook mens geworden, nam vlees en bloed aan.

Elihu, die zichzelf “oprecht van gevoelen” noemt (36:4), staat hier als Gods getuige; dat bewijzen zijn woorden. Ze zijn “vol van genade en waarheid”, zoals dat in volkomenheid bij Christus het geval was. Genade en waarheid behoren bij elkaar. De goddelijke genade kan niet bestaan en handelen zonder de waarheid, en de volkomen waarheid kan in deze tijd niet geopenbaard worden zonder de genade. Het is de dag des heils. Elihu zegt tot de in het nauw gebrachte Job: “Mijn verschrikking zal u niet beroeren en mijn hand zal over u niet zwaar zijn” (33:7). Voorzeker waren deze woorden voor Job “olie en wijn in zijn wonden”, na alles wat hij had beleefd, en wat hij van zijn vrienden had gehoord. Ze herinneren aan de vriendelijke woorden, die Jezus richtte tot bekommerde zielen: “Vrees niet, geloof alleen!” “Wees niet bevreesd, Ik ben het!” “Wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden!” “Mijn juk is zacht en mijn last is licht”.

Hoe geheel anders is het deel van de onboetvaardigen, en hoe hard is *hun* weg. Een grote druk en een zware last ligt op hen. De Psalmist voelde dat: “Toen ik zweeg [mijn zonden verborg], werden mijn beenderen verouderd, in mijn brullen de ganse dag. Want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij” (Psalm 32:3, 4). Maar ook hij ondervond, hoe God terstond vol erbarming en genade degene aanneemt, die zich voor Hem buigt en Hem zijn schuld belijdt. Zijn hart vond vergeving en vrede, toen hij zich tot God wendde.

Elihu, die vol *genade* is, zegt ook aan Job en zijn vrienden de *waarheid*. De laatsten heeft hij reeds terecht gewezen (hoofdstuk 32); nu spreekt hij tot Job: “Zeker, gij hebt gezegd voor mijn oren, en ik heb de stem van de woorden gehoord: ik ben rein, zonder overtreding, ik ben zuiver en heb geen misdaad -- Zie, hierin zijt gij niet rechtvaardig, antwoord ik u, want God is meer dan de mens” (33:8-12).

Van hoe onuitsprekelijk veel gewicht is deze gedachte! Dat zo weinig mensen tot bekering en behoudenis komen, heeft zijn grond hierin, dat zij blind zijn voor Gods heiligheid en in hun blindheid menen, dat God is zoals wij. Wanneer men voor de mensen rein en zuiver is, meent men, dat men het ook is voor God; kan men bestaan voor de naasten, dan ook voor Hem. De apostel Paulus zegt: “maar dezen verstaan niet, dat zij zichzelf met zichzelf meten, en zichzelf met zichzelf vergelijken” (2 Kor. 10:12). Als de mens zich echter ziet in Gods licht, dan bezwijkt hij en heeft berouw in stof en as als een schuldenaar tegenover Hem, wie hij “op duizend niet één kan antwoorden” (9:3). Daarheen wilde God Job brengen, en Hij heeft er hem gebracht (42:5, 6).

Eerst van Elihu verneemt Job, wat Gods bedoelingen zijn met de mens, als Hij hem doet lijden en langs donkere wegen voert. Elihu zegt: “Zie, dit alles werkt God twee- of driemaal met een man, opdat Hij zijn ziel afkere van het verderf en hij verlicht worde met het licht der levenden”. God leidt hem dikwijls langs moeilijke wegen, “opdat Hij de mens afwende van zijn werk, en van de man de hovaardij verberge; dat hij zijn ziel van het verderf afhoude, en zijn leven, dat het door het zwaard niet ten onder ga” (33:17, 18, 29, 30).

Hoe goed is het, dat het zo is; zoals de Heer ons in het Evangelie zegt: “Het is u beter verminkt tot het leven in te gaan, dan de twee handen hebbende, heen te gaan in de hel, in dat onuitblusselijk vuur; waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt” (Markus 9:43, 44).

God heeft vele middelen en wegen, om Zijn woord “voor het oor der lieden te openbaren en hun kastijding te verzegelen” (33:16). Hij kan het doen “in de droom, door het gezicht des nachts” (vs. 15-18), en hoe dikwijls heeft Hij dat gedaan! Hij kan het doen door smart en strijd; en hoe velen zijn door kruis en leed tot God bekeerd en behouden geworden! Gelukkig iedere beproefde, wanneer hem door een “gezant”, een “uitlegger” de sleutel gebracht wordt tot het verstaan van de ernstige weg, waarop God hem leidt! Wel hem, zo het hem wordt getoond, dat God hem tot Zich of nader tot Zich trekken wil; dat God gedachten van vrede met hem heeft en niet van kwaad. Dat is een eeuwige zegen voor de ziel.

Doch, helaas! Die gezanten en uitleggers zijn zo zeldzaam! “Eén uit duizend!” (vs. 23). Geliefde lezer, zijt gij een van hen? Als gij met God verzoend zijt en in Zijn liefde rust, wilt gij dan niet een getuige voor God zijn? Zo rijkelijk wordt in onze ernstige dagen de gelegenheid aangeboden, om een bode van vrede te zijn. Hoevele armen en lijdenden, hoevele ellendigen en ongelukkigen, twijfelaars en wanhopigen wonen er rondom ons! Zullen wij dan zwijgen over Gods bedoelingen, zwijgen over wat de mens tot vrede kan dienen? Neen, zo hard en wreed willen wij niet zijn.

Hoe vol erbarming is God! Hoe heerlijk, geheel in overeenstemming met Zijn liefde, is Zijn genadeboodschap tot eenieder mens: “Verlos hem, dat hij in het verderf niet neerdale; ik heb verzoening gevonden” (vs. 24).

Ja, geliefde lezer, dat is het wonder der genade, waarvoor ons verstand vol eerbied stil staat. Zeg mij, kent gij het? Zijt gij verlost uit het verderf, behouden, verzoend? Hoe zullen wij ontvluchten, indien gij zo’n groot heil veronachtzaamd? Jezus Christus, “Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft”, is “het zoenoffer voor onze zonden” (Hebr. 9:14; 1 Joh. 2:2). En zo heeft Hij, die “door Zijn eigen bloed eens voor altijd ingegaan is in het heiligdom, een eeuwige verlossing verworven” (Hebr. 9:12). Op grond van dit volkomen zoenoffer en deze eeuwige verlossing kan God voor ieder mens uitroepen: “Verlos hem; ik heb verzoening gevonden”. God kan nu, zonder

te kort te doen aan Zijn gerechtigheid en heiligheid, op grond van het kostbare bloed van Jezus Christus, voor zondaren vergoten, iedere zondaar verlossen en behouden, zo deze zich slechts tot Hem bekeert en dit offer van Christus aanneemt met een heilbegeerig hart.

Daarom, mijn lezer, indien gij het nog niet hebt gedaan en gij nog niet bekeerd zijt, kom dan heden, zoals gij zijt, tot God in de naam van Jezus Christus. Zijn bloed, ook voor u vergoten, reinigt u van alle zonden. Dan kunt gij instemmen met het lied van de verlostten, dat zij Hem, het Lam Gods toezingen: “Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed. En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters voor God en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen” (Openb. 1:5, 6).

Hoe heerlijk zijn ook de vruchten van deze goddelijke verlossing! Ons hoofdstuk (33) wijst ze aan. Wij lezen hier in vs. 25 en 26:

1. “Zijn vlees zal frisser worden dan het was in de jeugd”. Wie heilbegeerig het Evangelie van het zoenoffer en de verlossing van Jezus Christus opneemt in zijn hart, ontvangt nieuw leven, goddelijk leven; hij is wedergeboren (1 Joh. 4:9, 10; 1 Petr. 1:23-25; Joh. 3:3).

2. “God zal in hem een welbehagen nemen”. God neemt de gelovigen op in Zijn gemeenschap. De wedergeborene heeft gemeenschap met God de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus” (1 Joh. 1:3). Hij is Gods kind en erfgenaam (Rom. 8:14-17; Gal. 3:28; 4:6).

3. “Hij [de gelovige] zal Gods aangezicht met gejuich aanzien, want Hij zal de mens zijn gerechtigheid weergeven”. God te aanschouwen met gejuich, dat is de eeuwige heerlijkheid en zaligheid. Dàt is de hemel: bij Hem te zijn, die de zijnen bekleed heeft met de kleren des heils en de mantel der gerechtigheid.

De gelovigen zijn gerechtvaardigd uit geloof, hebben vrede met God en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods (Rom. 5:1-3). Gerechtigheid en heerlijkheid gaan altijd samen. “Die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt” (Rom. 8:30). Jezus Christus, die de gerechtigheid van de zijnen is (1 Kor. 1:30; 2 Kor. 5:21), heeft de zijnen ook Zijn heerlijkheid gegeven (Joh. 17:22). “Eenmaal” worden ze met Hem in heerlijkheid gezien (Kol. 3:4). Voor eeuwig bezitten zij de heerlijkheid Gods (Openb. 21:9-11).

De verlostte zal van dit geluk en deze genade spreken (vs. 27, 28). In heerlijke liederen prijst de gelovige zijn grote Zaligmaker, en het geluk, dat hij in Hem gevonden heeft. Ook spreekt en getuigt hij daarvan in woord en wandel. Verre is het van de gelovige, de taal der farizeeërs te spreken en de gedachten der farizeeërs te denken, al beweren de kinderen van de wereld dit dikwijls, zeggende, dat zij het liever met de tollenaar houden, die sprak: “O God, wees mij zondaar genadig” (Lukas 19). De kinderen van de wereld en alle uitwendige godsdienstige lieden haten de zekerheid van de behoudenis en noemen ze farizeïsche hoogmoed, terwijl zij ze zelf niet bezitten. Hoe geheel verkeerdt! De tollenaar immers ging gerechtvaardigd naar huis. Hij kon spreken, zoals hier Elihu: “Ik heb gezondigd en het recht verdraaid, hetwelk mij niet heeft gebaat; maar God heeft mijn ziel verlost, dat zij niet ten verderve voer, zodat mijn leven het licht aanziet” (33:27, 28). Ziet, hoever de ware zekerheid van de behoudenis verwijderd is van zelfverheffing. Zij spreekt: “Ik had *gezondigd*, maar God gaf mij in waarheid vergeving, verlossing en vrede”.

Zijn deze zegeningen nog niet uw zéker deel, mijn lezer, dan zijt gij nog niet behouden, of ten minste nog geen Christen naar Gods hart.

Na dit wonderbare 33ste hoofdstuk legt Elihu aan Job vragen voor betreffende de schepping en de zichtbare wereld in het algemeen (Hoofdst. 36 en 37). De Heere God, die vervolgens zelf tot Job spreekt, gaat hiermee voort (Hoofdst. 38 en 39). Waarvoor

dienen deze vragen? Job moet erkennen, dat God groot en wonderbaar is in àl Zijn doen. Indien de mens reeds voor duizend en nog eens duizend raadselen staat in deze zichtbare wereld, als er sprake is van planten en dieren, of van lucht en regen, sneeuw en hagel, donder en bliksem, wolken en sterren - hoe veel te meer dan in de onzichtbare wereld, de wereld van de ziel en de geest.*

Job heeft zwijgend naar God geluisterd; nu eindelijk breekt hij zijn zwijgen. Hij heeft zichzelf, zijn inwendig bestaan, aanschouwd, en nu veroordeelt hij zich voor God. Hij zegt: “Zo heb ik dan verhaald, hetgeen ik niet verstond ... Met het gehoor van het oor heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as” (42:1-6).

Ja, dat is de uitwerking, als de mens God aanschouwt en zichzelf ziet voor Gods aangezicht. Maar wat een eeuwige winst en zegen, wanneer dit, zoals bij Job, gebeurt in de “tijd der genade”. God zegende weldra Job rijkelijk, rechtvaardigde hem en liet hem offeren voor zijn vrienden, gelijk thans ieder waar gelovige zich als een priester voor anderen tot God kan wenden.

Lang heeft het geduurd, eer Job God aanschouwde en zichzelf in Zijn tegenwoordigheid verfoeide en veroordeelde, doch toen hij het eindelijk deed, heeft God hem *spoedig* gezegend. Zo handelt God altijd in deze heerlijke tijd der aanneming. Nauwelijks had de profeet Jesaja gezegd: “Wee mij, want ik verga, omdat ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden van een volk, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heirscharen, gezien”, of God zendt een seraf met zes vleugels met een gloeiende kool tot Jesaja, om zijn mond aan te roeren en te zeggen: “Zie, deze heeft uw lippen aangeroerd; alzo is uw misdaad van u geweken en uw zonde is verzoend” (Jesaja 6:1-7). Nauwelijks heeft de teruggekeerde verloren zoon voor zijn vader beleden: “Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u”, of de vader laat hem reeds het beste kled brengen en leidt hem naar een welvoorzien dis.

Geliefde lezer, Job was een oprecht en vroom man, een man die op God vertrouwde, zoals wij lezen in de eerste hoofdstukken van ons boek, en toch was het nodig, dat hij zich voor God verootmoedigde. Hoe staat het met u? Voorzeker heeft God reeds sedert lang Zich met u bezig gehouden in goede en kwade dagen; gij hebt ernstige dingen ondervonden, zodat het u reeds menigmaal heeft toegeschenen, dat gij als Job zij geplaagd geworden. Doch zijt gij erdoor tot bekering gebracht? Rust gij in de armen van Jezus, de Goede Herder? Als dat nog niet het geval is, kom dan nog heden tot God in de naam van Jezus, de Heiland van zondaren. Hij wacht op u met uitgestrekte armen. *Zijt* gij reeds door Jezus tot God gekomen en Gods kind geworden (Joh. 1:12; 1 Joh. 3:1, 2) dan zult gij niet de moed verliezen, als gij door lijden moet heengaan, maar gij zult weten, dat die God, die u verlost heeft, en voor eeuwig uw Vader is geworden, nu alles u ten goede zal keren; gij zult Hem leren kennen als de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, de God des vredes en der liefde. Dat zal u zijn tot zegen voor uw ziel en uw weg, en het zal strekken tot roem van Zijn grote en heerlijke naam.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

* Het is een gewichtige gedachte, die God aan Job door zijn vragen voor de aandacht stelt. Zovele ongelovige natuurvorsers en geleerden verwerpen de Bijbel, Gods Woord, omdat er zoveel in staat, dat zij niet verstaan, en zij geen wonderen willen erkennen, doch zij vergeten, dat zij ook in de natuur omringd zijn door raadselen, wonderen en geheimenissen, zelfs door vele schijnbare tegenstrijdigheden. Wij kunnen op dit deel van het boek, hoe interessant het ook is, slechts kort wijzen; het kan echter aan natuuronderzoekers veel te denken geven. De grote geleerde Alexander von Humboldt las deze hoofdstukken dikwijls met verrukking; hij verbaasde zich over de diepe inzichten, die Job had in de geheimenissen der natuur, en vroeg, vanwaar hij die kennis toch gehad kon hebben. Ja, vanwaar. Het geouf weet dat. (Originele voetnoot).